

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 214

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΙΑΔ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΕΡΕΣ ΤΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΝ Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΙΣΤΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Εὐφροναντίου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΥΡΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἑτησίᾳ 80. 50.— Ἑξάμ. 80. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. 50.— > Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

◻ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΦΕΘΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ◻

Τὴ μάστιγα δὲ σηκώσω
καὶ ὅλα δὲ σὰς τὰ δώσω...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΟΣ ΜΗΤΕΡΑ
ΒΕΛΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΛΟΥ
16 10 80
16 10 80
16 10 80

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΓΑΕΝΤΙΑ

Περδίκω μ' πλ' μ'
 Πρώτ' βουλά μ', τόσα
 χρόνια τώρα στ' Αθήνα,
 είδα καρνοβάλια έτο' κρύ-
 για κι' καταψυγμένα, ούρη
 καρδερίνα μ'.
 Όσων πάει κι χαλάει
 ού κόσμος, άστα νά πάν
 κατ' άνέμ'! Νιά βουλά
 ήξιρι νά γλυντ'ήσ' ού κό-
 σμος. Τώρα κάθε πέτσι
 κι' καλλίτερα, όποιος τού
 λείει κι' ού Γκαζαρία.

Πού άλλες χρονιές π' βούτζαν, τέτοιες μέ-
 ρες, ούλ' οί όρόμ' τς 'Αθήνας άπ' τή γλυν-
 τία, κι' τή τραγουδία κι' τή άούα κι' τή ρέστα
 τς πρόγματος. Ρουβόλαγες στα Χανταία κι' βού-
 λοντες τ' αυτιά σ' άπ' τού πατι.εντί κι' τού
 κακό π' γέγονταν. Ού πάσα άντρας κι' ή πάσα
 γυναίκα έβριναν άκώνα γτόμινου, πιάνονταν
 άλαμπρατόστον κι' ρουβόλογαν στα παζάρια
 κι' γλυνταγαν, κι' χουρουπηδαγαν κι' ούρλιαζαν
 κι' έβγαναν τούν άγλέουρου κι' έτο' έξαπαγαν
 οί χριστιανοί γιά ούλουν τού χρόνου. Χώρα
 τί γέγονταν στς συνοικίες άπ' έβγαιναν τή
 ρόπαλα κι' ή γκαμήλα κι' τού γαϊτανάκι! Άμ' τού
 κουμπιτάτου τς τελειοφάας Κεργιακής; Έβγα-
 νες στν ούδης Σταδίου κι' έδ' χώρας νά σκα-
 ρήξ' άπ' τούν τόπον σ' έγκα τούνπουλκόσμου.

Τώρα... μουντζουφασκίλοκουκούλουστα...
 Βγαίνς στου δρόμου κι' γλιέπς τς διαβάτες
 σάν κι' νά παπίνουν οί κηδεία. Κι' τς λυπάται
 ή καρδούλα σ'.

Ίκετός π' πρωτόρχεται αυτίνας τς μέρες
 στν 'Αθήνα, νομίζ' πως γίνες κιάλας ή
 άλλη ή τ' μερολόγιου κι' πώς έφτακι ή άγία κι'
 μιγάλ' σαρκουστή.

Κι' γιατί μαθής αυτίνου; Καμπόσ' λιάν πώς
 τούν άλλιασες ή άμρίβια κι' ή φτώχεια τούν
 κουσμάκη κι' γιά δαύτου δέν έχει μέφ' γιά
 γλιέντ'. Μακρυνά ποδινε νυχτούμέν! πές τς.
 Ίγώ σ' λείου πώς γλιεντάει ού κόσμος στν
 'Αθήνα, έχει όρεξ' κι' παράδες γιά γλιέντ'
 άλλαξαν όμους τή γούστα τ'.

Δέν τ' άρέσ' πλιάουν τού ύπαίθριου γλιέντ'
 τ' όρόμ'. Τώρα τού γλιέντ' τού λείει διγα-
 σιέδας' κι' θέλ' νά γλιεντάη εις κλειστόν χώ-
 ρον ούχρουκαίσι. Μας πήες ζβόρνα ού πο-
 λιτισμούς, ούρη παφουπερδίκω μ'!

Μπαίνς μέσα στα κέντρα κι' δέ βρίσκς σπα-
 μνι νά κητς. Χαλάει ού κόσμος άπ' τού
 κουφεντινι κι' ταιριαντινι κι' τή λελούδια π'
 πετάνι, κι' τς άργουλοβίγες π' φινάννε. Ούλ'
 ατίνα όμους στα μουντά, ένεκα ού κουλιτι-
 σμός, γλιέπς! Μπαίνς σ' ένα θάγιατρον κι'
 γλιέπς ν' αυγά π' σπάνε κίου κι' κούου, σάν
 σβήδες ιν ώρα μάτς. Κι' άπ' τί τούν άλ-
 λοίμουνον τραβάν ίκετός οί παφουθηθουκίος
 άστα κι' μήν τή ρουτς ντίπ ούλέτιλα! Μόλις
 κουτ'ή' νά ξεμυτιά' μίγια στου πάλκον σένι-
 κων, έρχουνται βρουχηδόν κατ' άπάνς τς τ'
 αυγά, κι' τς φινάννε τν πλάτ' αυγουλάτουνου,
 τς φουκαριάρας! Κι' νά πής πώς έχει φινά;
 Ένα τριόρ' κι' ένα τάλλαρον τώνο. Κ' όμους
 τή πιάτ' σά στραγάλια. Πάντουτες όμους ύπó
 χερσέθια, ένεκα ού κουλιτισμός είπαμν!

Τραβās ύστερα σ' έναν χουρδ' κι' γλιέπς
 ίκετ' νά γένεται τού Κουτρούλη ού γάμου!
 Γταινές μισόζαρες κι' άντρες μί βιλάδες κι'
 τή σκετικά μπακαλιάρικα άπου πίσου φέρνε
 σά λυσασμέν' γερβουλιά ός τν αυγή κι' ξερου-
 τρίζουνται κι' ιδρουκουκάνι κι' ξελιγώνουνται.
 Τού τερπνόν μιτά τού ούφελίμου, κατά πώς
 τού λείει κι' ού 'Αϊναίς, σά νά λείμς κι'
 γλιέντ' κι' ζαχαρούμα! Κι' δώ όμους άθουρύ-
 βους ένεκα ού κουλιτισμός, ιννοείται!

Κι' άν πής γιά τή μιγάλα κέντρα, τού Κα-
 πριτς κι' τού Βερτίτς κι' τού Σουσίτς κι' διά-
 σούλους τούν πατριτς ίκετ' είνι κι' άν είνι
 π' πιάτ' τή χιλιάρα σά μαρουλόφλα.
 Όρες κι' ού τού λπόν, ούρε μαύρα Μήτρου,
 νά διασκηδής μί τού μού κι' μουνάκριβου
 κουσπεγνάρικου πώς στν τάση σ'!

Βρίσκς μίγια παξμαδούλα στου δρόμου, τ'
 τ' διαλφόνς κι' τς λίες:
 —'Απόκρηες πράρμα, ούρε τσουκί μ', δέν
 κηρς νά γλιεντ'ήσ' κι' μαίς πθνά;
 — Πού; είν' ή πρώτη τς κέντρο.
 —'Ε, οί πανιά ταβέρνα...
 — Πουλί... μεσασά ταβέρνα; σ' λείει αυ-
 τίν' ή τσαπερδώνα έλληνογαλλιστί. Ίγώ γιά
 νά διασκηδός θέλουν Κηφισιά κι' ότό κι'

στου χέρ' κατ'.

—Κι' γώ νά σ' βγάλω τού μάτ'!

Τς δίνς κι' νά κλουτά κι' τ' στέλνς άπου καί
 πούρε. Τί τού όφελους όμους; Ίού δέ γλιεν-
 τας νά βουλά. Δέ στα λείου γά πώς μας έφα-
 γι ού νεουπλουτισμός κι' ή Ούγγραπ', ούρη
 Περδικούλα μ'!

Γιά αυτίνα κι' αυτίνα είνι π' τούν πάντα
 τούν άνδρουκον κι' σκελετίζεσαι! Αυτίνα κι'
 αυτίνα είνι π' μ' έκαμν κι' μένα σήμια—μή
 χειρότερα, νά λιάς!—νά διαπράξου ένα ποίημα
 άφισουμένου στς φετινές άπόκρηες, τθόκιρ
 άρπαχόν:

Στους δρόμους τής 'Αθήνας
 ίφτόν μιτά τς παίνας,
 ίρήμους κι' γέμα
 κι' κρύγιν κατουκί
 κι' άντς γιά μασαράτες
 κίρλινκοι διαβάτες
 μ' άνατριχίλς στς πλάτες
 πινάννε βιαστικοί.

Ού πάσα ένας πλιάουν,
 μιλάγγουλους κι' κλιαίου,
 γλιεντάει μί τ' γκόμενά του
 έλληνογαλλιστί,
 χουρεούνας τού σίμν
 κι' άλλοίμουνον καί οίμοι
 σ' ίκετός πώς' στα πόδια
 κάλως νεοπλουτιστί!
 Μιθ' ό στυδ' ατίι πάει
 κι' μιτ' αυτίς πινάει
 άπόκρηες de chambre
 ύπνου κι' άμν άμν!
 Κι' έτοι σάν Ούγγρουκαίσι
 γλιεντάμ' οί 'Αθηναίοι,
 ούρη Περδίκω μ', ήγουν
 βάλιν μας origan!

Ταύτα κι' μένου γρούν' ψημένο
 Μήτρου Κουτρούγαλου

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΘΗΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Αι κρυοβαλόντες ήμέρας
 μεθάρουν τελειτών,
 καί ή μέγαν καί μακρά
 τεσσαρακοστή
 πλησιούσας εισορμών
 θέλω έκδράμει
 Χαλανδριόθεν
 καί άποκνητιδόν
 Δεστέρα τήν καθαρώνσαν
 μετά μιάς γκομενίδος
 σκροδοπίσθον
 καί σφοδρώς με έρωτεύουσαν,
 τή όποιον
 πρds ποίησιν τώνκουλουμίων.
 Φάγαντες δέ καί πίναντες
 θανασίμως

ήγουν σκροδοκρεμύδους καί έλαίανηστησίμως
 πρds δέ καί έλίγον τινάν ταρμαβάν

—καί γάρ οί έμβρακάκι τόν κωλοΐσιν
 όδομήκοντα δραχμάδας τήν όκείαν—
 μεθ' ό θέλωμεν τρυφεροειδώς άγκαλιασθήναι
 καί άβλυχρώς άλλήλους άσπασθήναι
 καί ύπó τούς ασένους εξακλωθήναι,
 τή όποιον έπ' τών χορταρακίων,
 καί μαζεύνοντες προφρόνως λιανών
 θωπεύον δέ τήν ειρημένην (κονιάς λεγόμενν)
 έκιστηθίως καί ύπερβυχιεμάν,
 θέλωμεν διέλθαι έκτυχείς
 όλίγας τινας ώρας γλυκείας.

Μεθ' ό άψ άναχαζόμενοι 'Αθήνας
 άρχεται ηησθεία καί προσευχή
 καί καλή ψυχή, τή όποιον
 ό τραλλάι 'Απόκρηες χαίρετε καί άγείον.

—'Ο 'Αγναθόγγελος

ΤΟ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ 'ΣΦΑΙΡΑΣ'

—Έδώ κήριοι γλέπετε τής έφεταιναι άπό-
 κρηες, τή όποιον άπόκρηες γλάσς καί ηησι-
 σμες προσεπικαλούμενοι.

—Έδώ, κύριοι, γλέπετε τή πώς οί άτυχείς
 'Αθηναίοι καλούνται νά άποκρύνουν άνευ κρds
 καθότι πού νά τή βρούν άφού πής τριαντα-
 έξη δραμάς τ' άρνί καί τριάντα ό χοίρος;

—Έδώ, κήριες καί κύριοι, γλέπετε πώς μό-
 νο άπό γυναικίος κρds μή ύπάρχον έλλειψι,
 τή όποιον γτόπιες καί προσφυγίνες παρδύναν
 πολλές, καί χύμηξαν νά πνίξουν τούς άντρου
 μαζί με τή κορτοφύλια τούς.

—Έδώ, κύριοι, γλέπετε καί ήκούστε τήν
 παρδών κρds, τή όποιον ύπαγαίγει με έκτακ-
 νητον στόν πατσά νυχτός καί τραγουδάει άλ-
 βανιστί <γυναίκες γυναίκες πού πάτε στό Σαγ-
 τραλ καί παίνετε τσορότο γιά τούς κάλους>

καί νομίζει πώς τραγουδάει τή Τσάρντος, τεν-
 θόπερ ποσώς ή περιγηπίασά τής Τσάρντας
 εις περί μία χτεσινή δουλάρα, καί τώρα θα-
 τρίνα καλλιτέγνης, τή όποιον φτάνει νάν τής
 τάξησάτοκνητάδα καί τήγκαίρνει όπουθίλεις.

—Έδώ, κύριοι, γλέπετε τόν έπιλεγόμενο φό-
 ρος έπ' τών στομαχίων, τή όποιον μεταβαί-
 νοντος στό ρεστορατίόριον νά πονιάσας πλε-
 ρώνεις γιά μιά μπουκιά πού τρώς έντεκα δρα-
 μάς ή μερίδα, καί γκουβέρ καί μπουρμπουόρ,
 καί έξόν άπό όλα αυτά δέκα τή έκατό περιμ-
 πλέον, φόρε τού Δερμοσίου, γιά νά μάθης άλλη
 βολά νά μήν έχης τή κακό συνήθειο νά τρώς.

—Έδώ κυρίες καί κύριοι, γλέπετε τή πα-
 ρών άήρ, τή όποιον κατά πώς πάει τή πράρμα,
 άπό μεθαύριο θά πλερώνετε φόρο πού τόν
 άναπνέστε, καθότι δέ μένει τίποτα άλλο γιά
 φορολογία καί όρεβόριον. Ο ΠΑΤΕΞ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΑΙ

'Ας έχης χάρι στής 'Απόκρηες, ρε Μανιά
 μπαμπάσσα κι' ούτιδανή,
 πού βρίσκσαι άκόμα έν
 τή ζωής καί με τή κεφάλι
 στους όμους!

Τώχα σκεπδ' νάρθω νά
 σέ ξεσαστρέψω μόλις βγή
 τή τριώδιο. Αυτά όμους
 πού είδαν τή μάτια μου
 τούτες τής μέρες μ' έκα-
 μαν νά σκεπδ' καλλίτερα
 καί νά δώκω τόπο στήν
 όργή. Όχι πώς φοβήθηκα!
 Δίχως νάν τή παινεφτώ,
 με έξορες έμε πώς μπλα-
 τούζω άτσάλα καί καλαβά,
 όντας μαψώσω λίγο. Νο-
 μίζω;

—Έκατσα όμους καί είπα
 κατ' δαυτού μου:

—Κουτς σάν τή σέσκου-
 λα είσαι, με τή νά...

Βλάμη! Τή σήμερον ήμέρα πούς κάθεται νά
 χαλάη τή ζαχαρένια του γιά μιά πούρβα;
 'Επειδής πής μ' άλλονα δηλαδή νά γλιεντ'ήσ'
 μιά βραδυά; Τράβα καί ού μ' άλλες νά γλεν-
 τήσης δέκα βραδυές, νάρθετε πάτοι καί πόστα
 καί ύπερβυχίστε! Όρεξί νάχης κι' άπό γυ-
 ναίμαι σήμερις στήν 'Αθήνα άλλο τίποτις! Δέν
 παρατηρds πώς φουομανάει ό ποδόγερρας στό
 δρόμο;...

Καί πράγματις άπό χαμούρες αυτή τήν έπο-
 χή, με τή τσουβάλι τής πονίλεις άμα είσαι
 λεβέντης. όπως ό ύποφαινόμενος, καί νοιά-
 θεις νάν τής ξεγήσης φίνι κι' όρατα.

—'Η σημερινή γενιά είστε εθτυχισμένοι
 άνθρωποι, γιά νά έξορες! μούλες χτά βράδυ
 στό κουρείο ό γερο-Παντέλος.

—Γιά πού δουλεία, μπάρμπα; τού λέω.

—Γιατί τή γυναικεία ζήτημα είν' έν τάξει.

Μιά δεκάρα τρείς πήγαγε οί γυναίκα σήμερα
 κι' όπου νά πds, στό όρατο φίλο θά πds.
 Στά νειάτα μου, όντες ήμανε κι' έγώ καλλιη-
 κάρ, θυμάμαι πού γιά νά πόρη μιά γυναίκα,
 έστω καί λαϊκιά, άπ' τή μαφά άμάνι, έπρεπε
 νά κήγες τρείς φόνους κι' έντεκα τραγικι-
 σμούς. Καί γιά νά βγής με μιά γυναίκα όξω,
 έπρεπε νάχης κι' ένα πολυβόλο στήν πλάτη,
 γιά νά μή στήν πόρη ό πηλοό σου. Τέρματα;

—'Αλήθεια, κύρ Παντέλο.

—Τώρα...σέ περιμαλάνε καί δέν τής θέλεις!
 Στά δρόμο πds κι' όπου νά κλεισής μάτι, θά
 βρεθί μιά νά σ' άκοιουθήσ' πιστώς μέχοι
 κάρμαρ... 'Αχ! βάλ'... έρμα γεράματα! Τώρα
 πού γίνηκε ή θάλασσα γισοϋρτι, έμεις οί γέ-
 ροι χάσαμε τή κουτάλι!... Βαράς τού ποδό-
 γερου, μωρέ παιδιά, βαράς όσο είστε νέοι
 καί γιά λογαριασμό έμάς τής περασμένης
 γενεάς, πού δέν τή χορτάσαμε αύτό κεφάλι-
 λιο... Άλλο δέ μού παφουπίνεσαι τώρα περί
 νά γλέπω μερικους πού πάγς καί σκαβόνου-
 γς τή νειάτα τούς με μιά γυναίκα, τή σιγής
 πού θά μπορούσας νάχουν κάθε μέρα κι'
 άλλη! Τά μουνβεντίζω όμορφα;

—Βαγγέλιο ξεγίτσει, ρε προφητάναχα!

Κι' αυτά λόγια με κάνανε νά σκεπδ' καί
 περί έσένα, ρε φραμασσόνα. 'Αμ τί νόμισες;
 πds δέν ύπάρχει άλλη γυναίκα στόν κόσμο;
 Φτάνει νά θέλεις μονάχα, καί τ' άλλάξω κι'
 έγώ τή φύλλο κι' καί φί. Πds έσύ με τή Μπα-
 γιαντέρα, πds κι' έγώ μ' άλλες γυναίκες καί
 νά ίδομες πούς θά βγή έφημομένος στό τέλος;
 'Ελόγου σου πού θά καταντήσης λαϊκιά, γιά
 έγώ πού θ' άπολάψω τσορλού τσορλού μανι-
 φατού ρds; Πds;

Ο ΒΛΑΜΗΣ